

opusdei.org

1. »Kruta preizkušnja«

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

1. Jul. 2018

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Tisti trenutek, ko so se začeli srečevati na Ulici Martínez Campos, je Jožefmariju postalo jasno, da bo stanovanje postalo premajhno in da je za razvoj dejavnosti svetega

Rafaela in svetega Gabriela potrebno imeti izobraževalno akademijo.^[1] Potreboval je ljudi in potreboval je denar; zagnal se je v iskanje obojega. Marca 1933 se je dogovarjal s prvimi profesorji bodoče akademije. Ko je našel drugega, je s prekipevajočim optimizmom zapisal:

Z njim in z Rocamoro in še z drugimi, ki mi jih bo zagotovo poslal Gospod, bomo lahko začeli s področjem Dela, ki je zaupano sv. Gabrielu in sv. Pavlu.^[2]

Prvega junija sta v Madrid prispela dva člana Dela, ki sta delala v Andaluziji: Isidoro Zorzano in José María G. Barredo. Njun prihod je pomenil pridobitev novih moči za nov podvig: ***Šlo je za akademijo. Tudi stanovanja sta iskala. Aktivnosti so v teku in konec poletja bo stvar nared, da se oktobra lahko začne.*** Ob zapisovanju teh besed mu je ušla

misel, ki je v bistvu »razosebljen«
pokazatelj tega, da je s svojimi
močmi razsipaval in da mu preti
telesna izgorelost:

Delo utruja tvoje telo in ne zmoreš
moliti. Vedno si v navzočnosti
svojega Očeta. Tako kot majhni
otročki, če mu ne moreš nameniti
veliko besed, ga od časa do časa
poglej ... in on se ti bo nasmehnil.^[3]__

Prizadevanje za začetek akademije
ga je tako silno prevzemalo, da mu je
bilo že nekaj minut, namenjenih
branju časopisa, dovolj, da ga je
zapekla vest:

Prestajal sem trenutke resničnega
gorjá, silnega trpljenja, ko sem videl
na eni strani svojo bedo, na drugi pa
potrebo in nujnost Dela. Moral sem
prekiniti s svojim branjem [...].
Ogorčenje nad samim seboj mi je
vzbujala misel, da sem izgubljal in
izgubljam čas ... čas mojega Očeta
Boga!^[4]__

Je izgubljal čas?

Pozno je, pravi v svojih Zapiskih. Ura je dvajset do polnoči in ostalo je še nekaj stvari, ki jih je treba zapisati. Zadnja katarina za danes: včeraj sem ciklostiliral listič s prošnjo za molitev in zadoščevanje, da bi od Gospoda prejel razsvetljenje: da bi jaz našel čas ter na kratko in pravilno uredil vse, kar zadeva organizacijo Dela, tako kot to hoče Bog.^[5]

Temu, da bi se moral ukvarjati z zasebnimi učnimi urami, se je želel, kolikor mogoče, izogniti. Kako naj nadoknadi tiste ure? Zakaj Bog njegovim domačim ni naklonil **miru in gmotne neodvisnosti**, da bi se on lahko posvetil izključno Delu? Vseeno pa je gotovo in ničkolikokrat potrjeno dejstvo, da je gospodinjstvu gospe Dolores Gospod vselej priskočil na pomoč. Nenavadno pri teh posredovanjih je bilo to, da so se dogajala ravno v zadnjem trenutku

in tako, da si je družina opomogla ter je znova zavladal dušni mir; nikdar pa to ni odpravilo njihove gmotne stiske. Zaradi nevpadljive držе glede njihove revščine je bilo pri Escrivájevih skorajda nemogoče uganiti, kakšno pomanjkanje so trpeli:

Bog, moj Oče in Gospod, mi navadno daje veselje sredi popolnega uboštva, v katerem živimo. To veselje in ta mir daje tudi drugim v hiši, izvzemši nekaj kratkih trenutkov.^[6]__

Ustanovitelj je bil vaje n nepričakovanih posegov božje previdnosti v primeru skrajnih denarnih stisk. Kot glava družine je moral poleg od Boga prejetega poslanstva obenem poskrbeti za vzdrževanje svojih domačih.^[7]__

* * *

Ni še minilo sedem mesecev, odkar je bil v Segovii, ko je njegov duh znova

zahrepenel po samoti: ***Vsak dan močnejše čutim potrebo po tem, da se za nekaj časa umaknem in se posvetim izključno***

kontemplativnemu življenju: Bog in Delo in moja duša.^[8]—

Tako se je dogovoril z redemptoristi na Ulici Manuel Silvela in se odpravil v samostan, da bi sam zase opravil duhovne vaje. Bilo je 19. junija 1933. Vse je potekalo v miru, dokler se ni nekega dne na ulici zgodil ***grob izgred***. Skupina mladeničev, ki se je zadrževala ob vhodnih vratih z rešetkami in imela pri sebi pločevinko goriva, je grozila, da bo samostan zažgala. Spričo vpitja je stopil k oknu in se znova poglobil v zbranost in tišino, ko je videl, da je brat vratar pripravljen in oborožen s kar spodobnim kolom.^[9]—

Ta tako natančno opisana anekdota v bistvu ni nič drugega kot lahen odklon, ki deloma zakrije to, kar se je duhovniku zgodilo dan pred tem, 22.

junija, v četrtek, na predvečer Jezusovega Srca, ko s preprosto odkritostjo zapiše: ***Občutil sem kruto preizkušnjo, ki mi jo je že pred časom napovedal p. Postius.***

[10]

(Pater Postius, redovnik klaretinec, ki si ga je izbral za spovednika za nekaj mesecev, ko se je jezuit Sánchez moral skrivati, mu je naznanil težko preizkušnjo. O tem je zapisal v neki katarini: ***P. Postius, pri katerem se spovedujem, odkar se p. Sánchez skriva zaradi uveljavitve odloka o razpustitvi Družbe Jezusove, mi je tudi rekel, da bo prišel čas, ko bo preizkušnja v tem, da ne bom čutil tega nadnaravnega zagona in ljubezni do Dela.***^[11]

Ta boleča preizkušnja naj bi bila posledica dejstva, da ne bo ***čutil božanskosti Dela.***^[12] Od tega je minilo že poldrugo leto in duhovnik

je najbrž ohranil bežen spomin na opozorilo.)

V četrtek, na večer pred praznikom Jezusovega Srca, je Jožefmarija meditiral o smrti. Če bi ga zadela v tistem trenutku, kako bi bil na to pripravljen? Kaj bi mu lahko odvzela? Izprašal se je in ugotovil, da ni navezan na nič ali skoraj na nič: ***Danes mislim, da ni ničesar, na kar bi bil navezan. Kvečjemu morda na svojo ljubezen do fantov in do vseh svojih bratov v Delu.*** In Boga je prosil, naj ga smrt, ko bo prišla, da ga odvede predenj, ne najde ***vezanega na nobeno zemeljsko stvar.***^[13]

Istega večera ga je zadela preizkušnja skrajne nenavezanosti. Bilo je, kakor bi mu Gospod za nekaj kratkih trenutkov odvzel jasno luč, ki jo je videl 2. oktobra 1928, in ga pustil lebdeti v zraku, medtem ko so zle misli napadale njegov um.

Ustanovitelj takole opisuje svojo stisko:

V samoti, na eni od tribun te cerkve Večne pomoči, sem skušal moliti pred Jezusom v Najsvetejšem zakramentu, izpostavljenem v monštranci, ko mi je za trenutek in brez kakršnegakoli konkretnega vzroka – ki ga ni – prišlo na misel to pregrenko vprašanje: »Kaj pa, če je vse to laž, tvoja iluzija, in izgubljaš čas ... in – kar je še hujše – ga zaradi tebe izgubljajo mnogi drugi?«^[14]

Nenadna nadnaravna praznina, skrajna tesnoba, je njegovo dušo preplavila z grenkobo. (***Šlo je za nekaj sekund, pravi, ampak kako človek trpi!***) Tedaj je s sunkom nenavezanosti Gospodu korenito izročil svojo voljo. Ponudil mu je to, da se odreče Delu, če bi le-to bilo ovira:

Če ni tvoje, ga uniči; če je, mi daj potrditev.

Tako je brez najmanjšega oklevanja samemu sebi iztrgal prejeto obljubo o nesmrtnosti Dela in kakor Abraham v žrtvovanje izročil bitje, ki ga je pod srcem nosil od 2. oktobra 1928. S tem je izročal tudi upe desetih predhodnih let, odkar je v Logroñu začel prositi: **Domine, ut sit! Nemudoma**, dodaja Jožefmarija, **sem začutil, da sem potrjen v resnici njegove Volje glede njegovega Dela.**^[15]

* * *

Med premišljevanjem na duhovnih vajah je napravil seznam tega, kar naj bi bili njegovi **sedanji grehi**: – **Nered. Požrešnost. Pogled. Spanje.**

[16]

V čem je bil ta nered? Kolikor je razvidno iz nekega zapisa ob koncu duhovnih vaj z naslovom **Takojšen ukrep**, je bilo za odpravo nereda treba opustiti vsako dejavnost, ki ni

bila neposredno usmerjena v služenje Delu:

Pustiti moram vsakršno, tudi resnično apostolsko delovanje, piše, ki ne meri naravnost v izpolnjevanje božje Volje, ki je D[elo]. Sklep: prišel sem tako daleč, da tedensko spovedujem na sedmih različnih krajih. Prenehal bom s tem spovedovanjem, z izjemo dveh skupinic za študentke.^[17]

Ni težko prešteti krajev, kjer je spovedoval redno, vsak teden. In sicer: sirotišnica Porta Coeli, šola Arroyo, dečki v predelu Ventilla, v Terezijanski ustanovi na Ulici Alameda, na Akademiji Veritas na Ulici O'Donnell, deklice v šoli Marijinega vnebovzetja in verniki v cerkvi sv. Elizabete. Vse to brez omembe bolnikov in umirajočih v bolnišnicah.^[18] V spovednico cerkve sv. Elizabete je prihajal že zarana. In vsako jutro je med spovedovanjem

ali branjem brevirja slišal, kako nekdo silovito odpre cerkvena vrata, sledi nekakšen kovinski hrup, nato pa vrata zaloputnejo. Željan izvedeti, za kaj gre, vrat namreč iz spovednice ni videl, se je nekega dne postavil na stražo ob vhodu v cerkev. Ko so se vrata s truščem odprla, se je pred njim pojavil mlekar, otovorjen s svojimi kanglami. Vprašal ga je, kaj vendar počne.

– Jaz, oče, pridem vsako jutro, odprem [...] in ga pozdravim: »Jezus, tukaj mlekar Janez.«

Kaplan je ostal brez besed in ves tisti dan je ponavljal svoj vzklik: ***Gospod, tu je ta nesrečnik, ki te ne zna ljubiti kakor mlekar Janez.***^[19]

Kaj pa glede požrešnosti, v čem je Jožefmarija videl kaj grešnega na tem področju? Je mar imel v mislih to, da je ob redkih priložnostih zaradi boljšega vzdušja pri mizi domov kot priboljšek prinesel kakšno

sladico? ***Moja požrešnost je imela prste vmes,***^[20] pripominja, namreč slaščice je imel rad. Toda kaj je mogel reči o lakoti, ki ga je – po njegovih lastnih besedah – gnala, da je jedel ***preveč kruha, tako da sem celo mislil, da grešim zaradi požrešnosti, ko jem kruh, zaradi katerega se poleg tega še zelo redim in imam težave s prebavo?***

[21]

Jasno je, da je ob njegovih nepotešenih zahtevah po mrtvičenju njegova vest segala onkraj mejá lakote in požrešnosti. V tistih dneh duhovnih vaj je svojemu spovedniku napisal sporočilo, v katerem pravi: ***Brez dvoma, pater, Gospod od mene hoče, da okrepim pokoro. Kadar sem mu v tem zvest, se zdi, da Delo dobi nov zagon.***^[22] Tako se je apostolska moč Dela znova krepila na račun podvojene ustanoviteljeve pokore.

Njegova delovna zmožnost in hrepenenje po delu sta ga vodila v izčrpanost. Zoper potrebo po mamljivem jutranjem spancu pa je uporabljal zvijače:

Tako sem nagnjen k lenobi, zapiše kot sporočilo svojemu spovedniku, da, namesto da bi me zjutraj k vstajanju spodbudila želja ugajati Jezusu – ne smejte se –, moram samega sebe prelisičiti in si reči: »Pozneje, čez dan, se boš za kratek čas ulegel.« Ko pa grem proti šesti uri po poti v smeri Sv. Elizabete, se velikokrat ponorčujem iz te mrtve teže, ki jo nosim s seboj, in mu rečem: »Osliček moj, pa sem te: do noči ne boš legel.«^[23]

Kar pa se tiče pogleda in njegovega titanskega sklepa ***Ne gledati – nikoli!***, je bila izpolnitev le-tega nedvomno zagotovljena z zahtevno finostjo njegove vesti, ki je njegovim čutom nalagala nenehna odrekanja.

* * *

Nekaj mesecev prej je Leopoldo Eijo y Garay v »Uradnem zborniku Škofije Madrid - Alcalá« objavil okrožnico, v kateri je bilo oznanjeno, da se s 1. aprilom 1933 ukinjata vojaška in palatinska jurisdikcija. Prostori, osebe in stvari, ki so pripadali slednji izmed njiju, bodo odslej »spadali samo pod oblast ustreznega krajevnega škofa, skladno s cerkvenopravnimi predpisi«. ^[24]_____

Prva vest o tem je kaplana Sv. Elizabete dosegla 23. marca, kot je zabeležil v svojih *Zapiskih*:

Palatinska jurisdikcija bo izginila. Danes zjutraj sem bil pri g. Pedru Povedi in rekel mi je, da bo govoril z g. Moránom in da bom jaz ostal pri Sv. Elizabeti kot do sedaj. Vseeno mi je. Božji otrok sem. On skrbi zame. Morda je moje poslanstvo tukaj že izpolnjeno. ^[25]_____

Zelo verjetno je to prvo novico prejel od gospoda Pedra Povede, tajnika indijskega patriarha, saj mu je on svetoval, naj gre pozdravit madridskega generalnega vikarja, Francisca Morána, in mu predstavi svoj položaj v Zavodu sv. Elizabete. Vikar je bil desna roka gospoda Leopolda in je o Jožefmariju slišal govoriti že takrat, ko je na prošnjo gospe Luz Casanova pridobil svoje prvo dovoljenje v Madridu. Nista pa imela osebnih stikov, dokler se nista nekega dne, januarja 1931, znašla drug ob drugem v metroju. Dogovorila sta se za pogovor naslednjega dne na vikariatu, kjer je Jožefmarija prejel vrsto možnosti za obnovitev duhovniškega dovoljenja.

[26]

O tem, kako visoko ga je cenil gospod Francisco Morán, si je mogoče ustvariti predstavo na podlagi dogodka na zborovanju rektorjev

ukinjene palatinske jurisdikcije 29.
aprila 1933:

Šel sem h g. P. Povedi, ki je do mene vedno tako dober, tako bratski, in povedal mi je, da so se včeraj sestali rektorji vseh zavodov, ki so bili preneseni pod redno jurisdikcijo. In ker so govorili o osebjū, je g. madridski vikar (Morán), ki je zasedanju predsedoval, tega ubogega oslička tako pohvalil, da je bil g. P. Poveda navdušen. Nato sem odšel iz Terezijanske ustanove in sedel na št. 48 in kakšno sramoto, kako globoko bolečino mi je dal takrat Gospod občutiti zaradi tistih vikarjevih pohvalnih besed!^[27]

* * *

Ko je Jožefmarija končal svoje osemdnevne duhovne vaje v samostanu redemptoristov, so imeli mladi študentje izpite že za sabo in so se pripravljali na poletne počitnice. Preden so se razkropili, je

izkoristil zadnje srečanje z njimi, da bi jim dal kakšen nasvet in priporočilo. Pozneje, sredi poletja in brez družbe v Madridu, se je duhovnik počutil zelo osamljenega: ***Kako sam sem včasih!*** zapiše 12. avgusta. ***Treba je odpreti akademijo, pa naj se zgodi karkoli, kljub vsemu in kljub vsem.***^[28] —

Dne 15. avgusta se katarine prekinejo. Vendar nam pismo, napisano 29. avgusta v Fonzu in namenjeno Juanu J. Vargasu, razkrije njegovo nahajališče:

Zgolj dve vrstici, se začne prvi odstavek. Sedaj je noč z 29. na 30. in bedim ob svojem stricu, ki je še vedno v težkem stanju, vendar vztraja s svojim jeklenim značajem.

[29]

Zaradi bolezni svojega strica po očetovi strani, gospoda Teodora, se je Jožefmarija dvakrat v spremstvu preostalih članov družine podal na

pot v Fonz. S tem so postopki za zagon akademije zastali. Po povratku v Madrid je ob misli na novo obletnico ustanovitve Jožefmarija prevzel občutek apostolske nujnosti, kot je razvidno iz poteka katarin:

1. 10. 1933: *Jutri – pet let, odkar sem videl D. Moj Bog, kakšen obračun boš terjal od mene! Kako skromen odgovor na milost!*^[30] 6.

10. 1933: *Ne izgubljam miru, toda na trenutke se mi zdi, da mi bo razgnalo glavo, toliko stvari za božjo slavo – njegovo D. – kipi v meni, in kako mučno mi je, ker se še vedno ne izkristalizirajo v kaj otipljivega.*^[31] 18. 10. 1933: *Boli me glava. Trpim zaradi pomanjkanja svojega odziva in ker ne vidim, da bi se D. premaknilo.*^[32]

Dne 26. oktobra je sestavil sporočilo za svojega spovednika. V njem je na kratko pregledal vzroke svoje nepotrpežljivosti, pri čemer je čutiti

ošvrk malodušja zaradi počasnega napredovanja Dela:

Vse do glavobola me muči misel, da puščam tisto Voljo neizpolnjeno: 1) zaradi nereda v mojem notranjem življenju [...] 2) ker ne poskrbim – ne zmorem, ne morem zaobjeti več – za fante, ki so prišli k nam, ker jih je privedel On.^[33]

Začenjal se je mesec november in člani Dela še vedno niso našli primernih prostorov za akademijo:

V teh dneh zopet (!) iščemo stanovanje. Koliko stopnic in koliko nepotrpežljivosti! Naj mi On odpusti.^[34]

Ricardo, študent arhitekture, kateremu je podaril knjigo »Sveti pasijon« s posvetilom o iskanju, srečanju in ljubezni do Kristusa, se je 4. novembra oglasil v stanovanju na Ulici Martínez Campos. Jožefmarija mu je spregovoril o Delu. Jasno mu je

razložil, da Bog, naš Gospod, hoče, da se ta nebeški načrt, o katerem mu je govoril, uresniči na zemlji; in da je svetovnega obsega. Za njegovo izvršitev je bila potrebna skupina ljudi, ki ljubijo Kristusa, ki bi posvečevali svoje delo sredi sveta in živeli pribiti na križ. Ves navdušen, pripoveduje Ricardo, »sem mu preprosto rekel: Jaz hočem biti 'to', namreč niti vedel nisem, kako se je reklo 'temu', kar je bilo Božje delo.«^[35] Od tistega trenutka je imel duhovnik pri odpiranju akademije enega sodelavca več:

13. november 1933 [...]. V teh dneh iščemo naokrog pohištvo za stanovanje. Nakupit ga bo šel Ricardo F. Vallespín. Prišel je Isidoro, ker bo pogodba pisana na njegovo ime, toda – vedno ostanem sam – kljub njegovemu prihodu, moram jaz urediti to zadevo.^[36]

↗ Naslednje poglavje

[1] Ustanovitelj je v tistih dneh z optimizmom in prehitevajoč zgodovino v svojih *Zasebnih zapiskih* beležil podatke o ustroju in delovanju dela svetega Gabriela. Na primer: ***Posameznike iz svetega Gabriela je treba razdeliti v številne centre, v skupine na podlagi sorodnih strok*** (*Zapiski*, št. 1027). Delo svetega Rafaela so bile dejavnosti krščanskega izobraževanja za mlade, delo svetega Gabriela pa je pomenilo apostolat med družinskimi očeti in materami.

[2] *Prav tam*, št. 957. Izkoristil je vsako priložnost, da pritegne poznane ljudi, strokovnjake z zaključenim študijem, da bi jih vključil v bodočo akademijo kot profesorje: ***30. april – 1933: [...] Gospod pošilja profesorje za***

akademijo: Rocamora, González Escudero, Luelmo, Atanasio in še naši možje. Sinoči mi je bil predstavljen Fernando Oriol (prav tam, št. 993).

[3] *Prav tam*, št. 1018 in 1016.

[4] *Prav tam*, št. 1021, 13. 6. 1933. V neki drugi katarini s tem datumom oziroma nekaj dni pozneje, zapiše: ***Ob sedanjih političnih zapletih zapadam zdaj v skušnjava, da bi bral časopise. Niti tega ne znam storiti*** (prim. *prav tam*, št. 1024).

To branje so bili zelo verjetno članki ali časopisni komentarji v zvezi z zakonom o »veroizpovedih in verskih združenjih« (*Gaceta de Madrid*, 3. 6. 1933), ki je omejeval katoliško bogočastje in s katerim so bili redovi in redovne kongregacije glede svojih dejavnosti in upravljanja podvrženi nadzoru s strani civilnih oblasti.

[5] *Prav tam*, št. 945.

[6] *Prav tam*, št. 957.

[7] *Prav tam*, št. 1050. Prim. tudi *prav tam*, št. 976, 986, 992 idr.

[8] *Prav tam*, št. 1005, 11. 5. 1933.

[9] *Prav tam*, št. 1713–1714.

[10] *Prav tam*, št. 1729.

Juan Postius Sala se je rodil leta 1876 v kraju Berga (Barcelona) in umrl leta 1952 v Solsoni (Lérida). Leta 1894 je vstopil v Kongregacijo brezmadežnega Marijinega Srca. V Rimu je dokončal študij obeh pravnih disciplin. Pomemben del njegove dejavnosti je bilo širjenje marijanske pobožnosti preko mednarodnih marijanskih kongresov. Bil je organizator 22. mednarodnega evharističnega kongresa v Madridu leta 1911. Med njegovimi mnogimi objavami velja omeniti *El Código*

canónico aplicado a España en forma de instituciones, Madrid 1926.

[¹¹] *Zapiski*, št. 599 (15. 2. 1932).

[¹²] *Prav tam*, št. 742. V neki katarini iz aprila ali maja 1930 piše: ***Niti enkrat samkrat mi ne pride na misel, da se varam in da Bog noče svojega Dela. Ravno nasprotno*** (*prav tam*, št. 27).

[¹³] *Prav tam*, št. 1710. Jožefmarija je poslušno spoštoval in se držal navodil, ki mu jih je dal p. Sánchez glede tem za meditacijo, kakor tudi urnika, ki mu ga je ob prihodu v samostan določil p. Gil (prim. *prav tam*, št. 1704–1705).

[¹⁴] *Prav tam*, št. 1729. Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 464; Joaquín Alonso, *Sum.* 4612. Ustanovitelj pove, da je zabeležil ta dogodek, ki je ločen od zapiskov, oddanih p. Sánchezu po koncu duhovnih vaj, ***ker želim, da prvi člani vedo za nadvse***

božanske podrobnosti, ki so spremljale rojstvo te nove Kristusove vojske. S tem spoznanjem in s spoznavanjem mojih šibkosti, ki ga bodo pridobivali ob stikih z menoj, ne bodo mogli drugega, kot da ljubijo Delo in vzkliknejo: Resnično je to Delo ... Božje delo! (Zapiski, št. 1730).

^[15] *Prav tam, št. 1730. Besede izročitve Dela je zapisal v trenutku samega dogodka v cerkvi (prav tam, št. 1729).*

^[16] *Prav tam, št. 1709. Dne 1. maja 1933 sestavi seznam teh »sedanjih grehov«, ki sovpada s seznamom z junijskih duhovnih vaj: **Na jok mi gre: ne vem, ali moja duša slabí; mislim, da ne; stvar je v tem, da sem otrok. V meni so pomanjkljivosti, grehi razvajenega otroka: požrešnost, lenoba, spanje ..., vsa čutnost je prebujena. In pri***

molitvi – kdaj bom imel red pri molitvi? (*prav tam*, št. 995).

^[17] *Prav tam*, št. 1723.

^[18] *Prav tam*, št. 787, 938, 955 in op. 685 in 1281.

Akademijo »Veritas« na Ulici O'Donnell so vodile terezijanke; in v Terezijansko ustanovo na Ulici Alameda v Madridu je Jožefmarija hodil spovedovat razmeroma pogosto, kot pričujeta p. Silvestre Sancho OP, in g. Eliodoro Gil Ribera: »Prvikrat sem božjega služabnika srečal v hiši terezijank, ki jih je ustanovil P. Poveda, na Ulici Alameda 7, Madrid. Pozneje pa sva se videla ob številnih priložnostih« (Silvestre Sancho, *Sum.* 5392; in Eliodoro Gil Ribera, *Sum.* 7747).

Kot je moč ugotoviti na podlagi nevezanega lističa iz leta 1934, je sklep o prenehanju spovedovanja na nekaterih krajih uresničil le delno:

Nedelja: Sv. Elizabeta – Predavanje ali verouk. Popoldne bolnišnica.

Ponedeljek: spovedovanje pri Vnebovzeti ob treh. – Duhovniško srečanje.

Torek: José M. Valentín (10.30). Akademija.

Sreda: spovedovanje pri Vnebovzeti. Srečanje skupine sv. Rafaela. Jenaro Lázaro.

Četrtek: Pouk. Popoldne akademija. Spovedovanje, O'Donnell 7 (5.30).

Petek: prvi, nagovor, revne deklice pri Sv. Elizabeti (spovedovanje) in v Porta Coeli. Ángel Cifuentes (8–9). – Pepe Romeo. – 4.30 nagovor, angleške dame.

Sobota: Akad. Spovedovanje: deklice pri Sv. Elizabeti (9), Porta Coeli (11) in terezijanke (5.30). –

***Akademija – Jaime Munárriz (8–9).
Juanito J. Vargas (12) – blagoslov
pri služabnicah*** (Zapiski, št. 1794).

[19] Prim. AGP, P04 1974, II, str. 418–419. Ta anekdota se je morala zgoditi v letih 1932–1933, ne pozneje. Sestra Benita Casado pričuje, da jim je božji služabnik pri razlaganju, kako moliti, pripovedoval »zgodbo o mlekarju Janezu, ki je vsako jutro Gospodu dejal: ‘Tukaj mlekar Janez.’« (Benita Casado, AGP, RHF, T-06242, str. 4).

[20] *Zapiski*, št. 719.

[21] *Prav tam*, št. 974.

[22] Zapisek na duhovnih vajah, 22. junij 1933. Nato pa si določi uporabo spokornega biča in pasu, post ter dneve, ko naj bi spal na tleh, da bi vse to odobril njegov spovednik:

***= Spokorni bič: ponedeljek, sreda
in petek; izredno tudi na
predvečer Gospodovih in Marijinih***

praznikov; ter še enkrat na teden izredno kot prošnja ali v zahvalo.

= Spokorni pas: dva vsak dan do kosila; do večerje eden; ob torkih okrog pasu in ob petkih čez ramena kot do zdaj.

= Spanje: na tleh, če je pod lesen, ali na postelji brez žimnice ob torkih, četrtnih, sobotah.

= Post: ob sobotah zaužijem samo to, kar mi dajo za zajtrk (prav tam, št. 1724).

Določi si tudi čas za branje in tip publikacij, ki naj bi jih prebiral, ter prizna: *Ne brati časopisov zame običajno pomeni mrtvičenje, ki sploh ni majhno* (prav tam, št. 1726).

V tistih časih vrenja in preganjanja Cerkev v Španiji je bilo treba biti obveščen in oprezen.

^[23] *Prav tam, št. 1727.*

[24] *Uradni zbornik Škofije Madrid - Alcalá*, 1. april 1933, št. 1580, str. 114. Okrožnica št. 109, ki jo je podpisal Leopoldo Eijo y Garay, je datirana s 27. marcem 1933.

Ukaz vojaškega ministra Azaña generalom organskih divizij z dne 9. marca 1932 je prepovedoval izvajanje kakršnihkoli liturgičnih obredov v vojašnicah. Škofija je s 1. aprilom 1933 »neposredno prevzela vse zadeve, ki so doslej spadale pod vojaško cerkveno jurisdikcijo« v škofiji (prim. Okrožnica št. 109, *ut supra*).

Vojaška in palatinska jurisdikcija sta, čeprav sta bili različni, obe spadali pod indijskega patriarha, Ramóna Péreza Rodrígueza, ki ga je 14. aprila 1933 papež imenoval za škofa v Cádiz. Dne 30. maja 1933 je prevzel Cádiz in tam nastopil službo 11. junija. (prim. *Anuario Eclesiástico*, *op. cit.*, l. 1934, str. 73). Prim. tudi

Informe de D. Leopoldo Eijo y Garay al Director General de Beneficencia, 24. 11. 1939 (Splošni arhiv nadškofijskega tajništva v Madridu; *Patronatos*, mapa »Buen Suceso«).

[25] — *Zapiski*, št. 963. Omembe njegovega cerkvenega položaja pri Sv. Elizabeti: *prav tam*, št. 556, 636, 719, 886.

[26] — O ustanoviteljevih stikih s Pedrom Povedo: *Zapiski*, št. 251, 295, 731, 745, 938, 955. Ustanovitelj je sestavil tudi pisno pojasnilo o svojem prijateljstvu z g. Pedrom zaradi nekaterih netočnosti, ki jih je mnogo let pozneje povedal tedanji nuncij v Španiji, msgr. Riberi (1962–1967) (prim. *prav tam*, op. 266 in št. 1627 in 1628; ter AGP, RHF, AVF-0041, str. 47–48; tudi Álvaro del Portillo, *Sum.* 240).

[27] — *Zapiski*, št. 994–995. Dne 13. januarja 1931 je imel pogovor s

Franciscom Moránom, madridskim vikarjem.

Pred letom 1933 je generalni vikar – kot že rečeno – vedel za ustanoviteljeve dejavnosti preko različnih postopkov: imenovanje za kaplana v Zavodu za bolne, obnavljanje njegovega duhovniškega dovoljenja, odobritev za podelitev obhajila bolniku v javni hiši, prehod v Zavod sv. Elizabete, podelitev dovoljenja preko g. Pedra Povede, obisk g. Lina v Jožefmarijevem imenu v zvezi z veroukom v šoli Arroyo itd. itd.

V neki katarini z dne 19. 4. 1933 je zapisano: ***Šel sem obnovit svoja dovoljenja. Kdo bi si mislil! Zelo prijazno so mi jih podelili takoj in brez plačila pristojbine. Dogovoril sem se, da g. Morána občasno obiščem, da ga obvestim o tem, kar delam (prav tam, št. 1025).***

V zvezi s podeljevanjem duhovniških dovoljenj v Škofiji Madrid - Alcalá v letih 1932–1936 prim. *Libro de Licencias Ministeriales*, št. 8, l. 55v; št. 9, l. 58v.

[28] *Zapiski*, št. 1049.

[29] *P 42*, 29. 8. 1933. Naslednja omemba je z dne 18. septembra, ko pove o smrti g. Teodora in o potovanju celotne družine v Fonz: ***Morali smo dvakrat potovati v Fonz zaradi smrti mojega strica (n. p. v m.)***, zapiše v neki katarini (št. 1055).

[30] *Zapiski*, št. 1055.

[31] *Prav tam*, št. 1057.

[32] *Prav tam*, št. 1065. In še dodaja: ***Pater Sánchez me je oštel zaradi nepotrpežljivosti moje mučne želje, da bi se apostolat D[ela]. v nekaj izkristaliziral*** (*prav tam*, št. 1067).

[33] *Prav tam*, št. 1732.

[34] *Prav tam*, št. 1072.

[35] Ricardo Fernández Vallespín, AGP, RHF, T-00162, str. 6. Ricardo je poletje 1933 preživel, ne da bi se srečal z Jožefmarijem, zaradi akutnega napada revmatizma, ki mu je skoraj onemogočil opraviti letnik, ker se ni mogel pripravljati na izpite.

[36] *Zapiski*, št. 1077.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/1-kruta-preizkusnja/](https://opusdei.org/sl-si/article/1-kruta-preizkusnja/) (10.
Apr. 2025)